

****HYTTETROLL****

Copyright © 2026 av Stewart McKie

Alle rettigheter forbeholdt. Ingen del av denne boken kan reproduseres, lagres i et gjenfinningssystem eller overføres i noen form eller på noen måte, enten elektronisk, mekanisk, ved fotokopiering, opptak eller på annen måte, uten forhåndsgitt skriftlig tillatelse fra rettighetshaveren, med unntak av bruk av korte sitater i en bokanmeldelse.

Dette er et skjønnlitterært verk. Navn, karakterer, steder og hendelser er enten et produkt av forfatterens fantasi eller brukt fiktivt. Enhver likhet med virkelige personer, levende eller døde, hendelser eller steder er helt tilfeldig

—

**Til Norge,
Et land med fjell, fjorder og magi,
og til alle som har følt en dragning
mot langveisliggende steder.**

Innholdsfortegnelse:

Kapittel 1 - Havregryntyven

Andre kapittel:

Kapittel 2 - Langlaufen

Kapittel 3 - Fisketuren

Kapittel 4 - Tømmer og syltetøy

Kapittel 5 - Er det her det er fest!

Kapittel 6 - Jorvik (York)

Kapittel 7 - Midsommergealskap

Kapittel 8 - God Jul!

Kapittel 1: Havregryntyven

Stewart og Michael sto ved de store panoramavinduene i den nye hytta si og skuet utover de snødekte takene nedenfor. Bak dem strakte milevis med mørkegrønn skog seg helt frem til fjerne fjell med snøkledde topper som glitret i vintersolen.

“Er du kommet på plass i den nye hytta?” spurte Michael, tømreren som hadde gjort Stewarts drøm til virkelighet.

“Den er perfekt” sa Stewart med et gledelig sukk. “Akkurat det jeg ønsket meg. Utsikten er helt fabelaktig. Takk for at du bygde drømmehjemmet mitt.”

Michael smilte. "Her vil du få fred og ro til å slappe av og arbeide med skrivingen din, det er sikkert og vist."

“Ypperlig!” nikket Stewart ivrig. “Ingen eller noe skal forstyrre meg. Jeg kan fokusere på arbeidet og la fantasien løpe løsk.”

De håndhilste, og Michael etterlot Stewart i sitt nye hjem i Rauland, Norge.

Et par dager senere tilberedte Stewart havregryn i mikrobølgeovnen. Han foretrakk havregryn til frokost - det minnet han om hjemmet i England, selv om han nå bodde i de norske fjellene.

Ding!

Mikroen annonserte at frokosten var klar. Stewart åpnet døren og løftet ut den rykende skålen. I samme øyeblikk vibrerte mobilen i lommen hans. En tekstmelding. Han satte fra seg grøten på kjøkkenbenken, tok opp telefonen og leste meldingen.

Etter å ha svart på meldingen, tok han frem en skje fra skuffen og snudde seg tilbake til frokosten.

Han stoppet opp og stirret på skålen.

"Vent nå litt!" sa han høyt i den tomme hytta. "Halvparten er borte!"

Han undersøkte skålen nøye, snudde den hit og dit. Noen - eller noe - hadde deffinitivt spist halvparten av grøten hans. Han tilsatte noen rosiner i det som var igjen og tenkte hadt.

"En mus?" funderte han på til seg selv, men det var ufattelig mye havregrøt å spise for en liten mus så raskt.

Stewart hadde en slu plan. Han satte skålen tilbake på benken, gikk deretter inn på badet og lot døren stå litt på gløtt. Han ventet stille og lyttet.

Etter et par øyeblikk hørte han det: et høyt *slurp... slurp... slurp.*

Han svingte baderomsdøren opp og stormet ut. Noe lite og raskt pilet avsted fra havregrynsskålen og forsvant bak vedovnen!

Stewart skynte seg til vedovnen og gikk ned på alle fire og skulet under. Det var en liten sprekk der bak. Kanskje hva enn det var har forsvunnet inn der?

Stewart skyndte seg bort til vedovnen og gikk ned på alle fire for å kikke inn under den. Det var en liten sprekk bakerst. Kanskje hva enn som hadde vært der, hadde forsvunnet inn i den?

Han åpnet glasspanelet på vedovnen og kikket inni.

Der, sittende på veden og slikket fingrene sine var et lite troll!

Med skjegg og hender og føtter som virket litt for store for kroppen, var trollet kledd i en hårete skjorte og slitte bukser som ble holdt oppe av bukseseler.

Stewart rygget han bakover, med øyne store som tefat.

"Hva i alle dager!" gispet han.

"Har du aldri sett et troll før?" spurte den spe skapningen i en overraskende normal stemme.

"Aldri," stammet Stewart.

«Vel, det har du nå», sa trollet tørt. «Jeg er hyttetrollet ditt, og jeg heter Grim.»

Stewart sank sammen i lenestolen i et forsøk på å samle tankene. Hodet kjentes kokt. Det lille trollet hoppet spenstig ned fra vedovnen og landet på armlenet ved siden av ham.

"Et hyttetroll?" gjentok Stewart fjernt.

"Enhver hytte har et troll," forklarte Grim. "Jeg er ditt. Teknisk sett er denne hytten min, men jeg leier den gjerne ut til deg. Jeg blir ganske ensom."

Stewart blunket. "Du... du bor i vedovnen?"

"Ja særlig!" lo Grim. "Hva skulle jeg gjort om du tente på? Jeg hadde bitt svitt! Nei, jeg bor bakerst i vedboden din."

Hvis Stewart hadde kunnet se Grims lille hjem i det øyeblikket, ville han ha lagt merke til at det var en lun krok klemt inn mellom vedkubene – bygget for det meste av ... sokker. Mange, mange forsvunne sokker.

"Vent litt," sa Stewart, tankene begynte å surre igjen. "Jeg trodde hytter hadde egne nisser?"

"Ah!" Grims øyne lyste opp. "Så du kjenner til Nisse? La meg spørre - mangler du noen sokker?"

"Vel, nå som du spør, ja," inrømte Stewart.

"Var det jeg tenkte" sa Grim. "Nisse elsker sokker. De bruker dem for å lage komfortable hjem på taket. De elsker lukten av føtter."

Stewart rynket på nesen. "Så hva skjedde med min nisse?"

Grim trakk på skuldrene og sa "Han dro, og er nok ikke tilbake før jul."

"Dro? Men hvor da?"

"Hvem vet?" sa Grim.

Hadde Stewart sett ekstra nøye etter i vedskjulet akkurat da, kunne han kanskje ha fått øye på en nisse med stor rød lue, bundet med tau og kneblet, gjemt bak noen vedkubber. Men det gjorde han selvfølgelig ikke.

"Hvis du merker at noe annet mangler," fortsatte Grim lystig, "er det mest sannsynlig fordi nisse har besøkt deg. De nasker alltid ting."

"Men hvor kom *du* fra?" spurte Stewart.

"Jeg ble født på Trollhaugen. Det er en stor hule nær Bergen med fantastisk akustikk. Jeg kan høre det nå. Lytt..."

I et øyeblikk kunne Stewart sverget han hørte toner fra Edvard Griegs musikk strømme gjennom hytta.

"Det høres kjent ut" sa han. "Men Bergen er milevis herfra! Hvordan kom du hit?"

"Enkelt," sa Grim. "Jeg løp langs strømledningene."

"Var ikke det farlig?" gispet Stewart. "Hva om du hadde falt ned?"

Grim så på ham med et underfundig smil. "Du vet virkelig ingenting om troll, gjør du vel? For eksempel har vi klissete føtter."

"Klissete føtter?"

"Følg med."

Grim hoppet ned fra armlenet og ruslet bort til veggen. Til Stewarts store forbauselse satte han plutselig av rett oppover, løp uanstrengt langs veggen og videre bortover taket, helt til han befant seg rett over Stewarts hode. Det rufsete håret hans hang rett ned mot gulvet.

"Ser du?" ropte Grim ned. "Bare å gi meg beskjed når du trenger å skifte en lyspære."

Han smatt ned igjen og hoppet lett opp på armlenet.

«Men hvordan fant du hytta mi?» spurte Stewart, fortsatt i ferd med å prøve å forstå alt sammen.

«Den var annonsert i *Trollbladet*,» svarte Grim enkelt.

«Trollbladet?»

"Avisen for troll"

Hadde Stewart kunnet se det, ville han ha oppdaget en rubrikkannonse som lød: *Ny hytte! Klar for innflytting i Telemark. Kontakt postboksnummer 3864 for veibeskrivelse.*

"Så her er jeg," annonserte Grim. "Hyttetrollet ditt."

Han grep grøtskålen og spiste med fingrene, ledsaget av slurpelyder som uten tvil ville ha sjokkert Stewarts mor.

"Du er fra England, er du ikke?" spurte Grim mellom munnfullene.

"Hvordan vet du det?"

«Jeg prøvde å spise en av de fæle engelske svinepaiene dine fra kjøleskapet», sa Grim og rynket på nesen. «Og så stakk jeg fingeren i et glass merket Marmite. Æsj!»

Stewart smilte nesten. "Jeg antar at du aldri har vært i England?"

"Nei," sa Grim. "Men noen av forfedrene mine har. De ble med på vikingeskip og nå bor de nær et sted som hetter York. Jeg har en selfie de tok på soveromsveggen min."

Hadde Stewart kunnet se bildet, ville han ha sett en glisende trollfamilie posere foran et typisk britisk rekkehus, med faren stående der og holde en tekopp.

«Jeg ante ikke at det fantes troll i England», sa Stewart undrende.

«Troll finnes overalt», svarte Grim. «Afrika, Brasil, Kina. Det finnes til og med troll i Det hvite hus.»

Grim slurpet i seg det siste av frøten og slikket det siste av fingrene sine. "Viste du at du bør legge frem en stor skål med havregrøt til trollet ditt om natten? Det er skikken i Norge."

"Så du tenkte at havregtøten min var din?"

"Naturligvis."

Stewart lente seg bak i stolen sin. "Ser ut som du kan lære meg mye om Norge, men hvorfor er du så liten? Jeg trodde troll var store, hårete mostre?"

Grims øyne fikk et lurt, nesten lekent skjær. "Vi forvandles bare til monstre når vi blir sinte," sa han rolig. "La meg vise deg. Si noe stygt."

"Okei ..." Stewart nølte. Ordene kom famlende, "Du er stygg. Håret ditt står til alle kanter. Du har en stor vorte på nesa, og du lukter fisk."

Forvandlingen skjedde øyeblikkelig. Der Grim hadde stått, reiste det seg nå et enormt vesen. Et troll så kolossalt at hodet traff takbjelkene i hytta, en diger hånd lukket seg rundt Stewarts hals og løftet ham fra gulvet.

Stemmen som fulgte var dyp og rungende, «Skjønner du nå?»

"Min meg på å aldri gjøre deg sint," pep Stewart.

Grim plasserte Stewart forsiktig tilbake i lenestolen og krympet til hans normale, miniatyrstørrelse, på armlenet.

"Ja," sa han hyggelig. "Sittemestring er en god egenskap å ha. Det er en av de første tingene de lærer oss når vi går til Trollergarten."

"En skole for troll?"

"Selvfølgelig. Vi er naturlig smarte, men til og med troll trenger å lære." Han gjorde seg litt mer komfortabel. "Du må lære deg å måke snø og passe deg for å skli på isete fortau. Men viktigst av alt," la han til og så alvorlig på Stewart, "du må lære hvordan du spiser en *Marsipankake med rom* uten å få krem over hele ansiktet."

"Jeg har ingen marsipankake med rom," innrømte Stewart.

"Da må du skaffe en," sa Grim strengt. "De er nydelige."

Stewart tenkte i et øyeblikk. «Er troll i slekt med smurfene? Eller Teletubbies?"

"Ikke vær helt på bærtur!» Grim så dypt krenket ut. "Smurfer går med tullede luer, og Teletubbies har antenner rett ut av hodet. Ser jeg ut som om jeg har antenner, kanskje?"

"Nei, nei. Absolutt ikke," sa Stewart raskt.

Grim hoppet ned fra armlenet, stilte seg rett foran ham og plantet hendene bestemt i siden.

"Uansett kan jeg ikke stå her og småprate hele dagen," sa han myndig. "Jeg har viktige ting å gjøre."

"Viktige ting?" spurte Stewart.

Grims øyne glitret rampete.

"Du kommer til å merke det."

Og før Stewart rakk å stille flere spørsmål, pilte det lille trollet av sted. Stewart ble sittende igjen og stirre etter ham, og tenkte at det kanskje hadde vært en dårlig idé å flytte til Norge. Eller i det minste en svært merkelig en.